

(המשך מעמוד 15)

למען המדינה הזו. אבל החמצתי. אני יודע שגם את מדוכאת על מותו של דני ורדון. איני יודע איך לנהם אותך ואת עצמי. איני רוצה להשתפך. אני שונא לעי שות זאת על-גבי נייר. אך אני אבל. אתמול הייתי בין היחידים שיצאו לחוץ פשוט, מפני שהייתי טוב. מפני שאני עוזר לחלשים, לאלה שעדיין קשה להם. הבטיחו שאינך מקבלת זאת כשחצונות ודברי רהב. אני עדיין לא תופס שידידים שהיו קרו בים לי ביותר, אינם.

★ ★ ★

### ● משהו נסגר

#### בחוכי

מבחינה פיזית אין השו נורא כל-כך. הקושי הוא בחנום הרגש. אתה מרגיש איך נופלים עקרונות עליהם התחנכת. בשבילי הצבא עד עכשיו הוא מאבק נפשי. מדי פעם, ותמיד דווקא במיטדרים, אני חוסף התקפת צחוק. וזו אני חוסף, כמוכן. לאחר שעשניו טיול גדול עם אלונקות, הגענו לאיוו גבעה, היינו עייפים, היה מיסדר. אני עומד ורואה איך החברה יש גים בעמידה. נו, תארי לך, החברה הרוגים. עייפים, רוצים לישון — ואני צוחק. לא נעים, נכון?

משהו ניסגר בחוכי. איני מסוגל בכלל להביע דברים בכתב. אני אטום וסגור, עצוב ועייף. אבל ממשכים. ממשכים להי יות חיילים. ממשכים ומקחים ליום בו אפשר יהיה להגיד שלום לצבא ולחזור להי יות אורח.

אני שונא לקטר, אבל קשה לי המיסגרת הצבאית הנוקשה. היחסים בין מפקדים לי חיילים.

קעת אני נמצא כבר בקורס הצניחה. כשי תקבלי את המכתב, ודאי אהיה אחרי כמה צניחות. מספר? — כן. מי אינו מספר? כשאתה עומד בסיתחו של מטוס, טיבעי שתפחד. החוכמה היא להתגבר. אני מתגבר וקופץ.

יודעת את, אני לעולם לא אהיה חייל בור, בלי מחשבה, המוכן לבצע כל דבר בגלל שזו פקודה. תמיד אני חוזר ואומר לעצמי: קודם תהיה בן-אדם ורק לאחר-מכן חייל.

★ ★ ★

### ● מדוע לזחול תחת אש

#### — ולחלץ פצוע

אני אוהב את העבודה שבה אני עוסק. אני אוהב את הדהירות במרחבים העצומים. אני אוהב את ריח הסכנה.

אבל אני אוהב גם את הבית, את המים, את הירוק, את הפרחים. ולוה אני זוכה להגיע לעיתים רחוקות.

היום חנוכה, ואני איני מרגיש שחג. אין נרות, אין בגדים נקיים, אין אהירת-חג. אם ייצא לך, הוליקי נר בשמי. את יודעת, בהיותי ילד היה חנוכה חג הכי אוהב עלי. הייתי אוהב לשבת ולהביט בנרות. נלחמים כי צריך. כמו שנופלים כי פגע כך כדורי. השאלה היסודית היא: מה נניע? מה דחף את דני מס ללכת לגוש עציון? פקודה? ודאי. אבל האם רק זאת? מדוע לחול תחת אש ולהוציא חבר הרוג או פצוע? מפני שאולי מחר גם אתה תהיה במקומו? חינוך?

אנחנו ננהג ביתר חוכמה. לא נשב על הר גבוה ונצטק: ממת — ממת, נקום וננסה לעשות משהו.

למען עולם טוב יותר.

לאבא ואמא, שלום רב. אומנם יום ראשון היום, וכרגיל אני כור תב בשבת, אבל אתמול לא היה לי זמן, ולכן אני כותב לכם כמה מילים היום.

ראשית אין מה לדאוג. אצלי הכל בסדר, נמצאים במקום שקט ויום רודף יום. הכל כרגיל. איך ביליתם את יום העצמאות? מה היה במשק? חבילה עדיין לא הגיעה מכם. רק את הגלויה קיבלתי.

מתי אבוא הביתה איני יודע. אולי בקי רוב. מה שלום עדינה ורן? אסיים. שלום ולהתראות.

אזיעור. מכתב זה נתקבל בבית ההורים (ראה תמונה בעמוד 15 למעלה) ב־30 לאפריל. למחרת נהרג לייזר.

# פסטיבל החנטריש

עתה היחידה הזו 20 אלף ליי.

★ ★ ★

### לא רוצים סתם שיר

אז גם הסיבות לאי הופעתה של אסתר ושל האחרים אינן דומות. אסתר לא תופיע — כי הנהלת שידורי ישראל מסרבת להסיר מעליה את החרם ש־הוטל עליה עקב שהותה הממושכת בגרמניה. הגיב על אי-הופעתה האמרגן אברהם (פשנל) דשא: „איזה מזל. אם היא היתה מופיעה בפסטיבל, היא היתה זוכה בכל שיר שהיתה שרה. זה כאילו היו מביאים לבנייני-האומה את פרנק סינטרה.“

אך הסיבה לאי-הופעתם של שאר זמרי הצמרת בארץ שונה. לפי תקנון הפסטיבל, יכול כל אורח להי גיש שיר משלו לפסטיבל וועדה מיוחדת קובעת את 12 השירים שנבחרו — ומחברי השירים קובעים באיזה זמר הם רוצים ש־ישיר את שירם.

ולואת מתנגדים הזמרים. הם אינם מוכי גים להופיע באירוע כה מרכזי, בפני קהל עצום, עם שיר אלמוני, שלא חובר במיוד חד עבודתם, ושייתכן שאינו מתאים להם — ולהסתכן בכישלון.

★ ★ ★

### כל דמיון מקרי בהחלט

יבה נוספת: התוצאות המוזרות של הפסטיבל.

בפסטיבל בשנה שעברה זכה בלדה לי חובש במקום ראשון — ולמרות זאת הוחרם על-ידי שידורי-ישראל בגלל סיבות „מוראליות.“

על כפיו יביא של רבקה זוהר במקום רביעי בלבד — אך במצעדי הפזמונים, ב־חודשים הבאים, זכה במקום הראשון. בפסטיבל לפני שלוש שנים לא זכה ירושלים של זהב, עם שולי נתן, במקום הראשון.

בתנאים אלו, מסרבים אמני הצמרת לי הופיע. ואלו שכבר מוכנים — לא תמיד יכולים:



### אסתר עופרים

#### לא נתקנה



### יהורם גאון

#### סירב להופיע

ב תור פסטיבל, הוא יהיה מוזר בי יותר.

פסטיבל הזמר 1970, שיתקיים במוצאי יום העצמאות בבנייני-האומה בירושלים וי שודר ברדיו ובטלוויזיה, צריך היה להיות האירוע המוזיקלי-עממי המסואר ביותר בי משך השנה.

אולם דווקא גדולי הזמרים בארץ הודיעו על סירובם להשתתף בו.

יהורם גאון, אבי טולידאנו, אריק איינש טיין, יפה ירקוני, שולה חן, השלושרים — לא יופיעו בו.

אסתר עופרים לא תופיע בו. למרות ש־היא תופיע בבוקר אותו יום במופע ב־אמפיאטרון ברמת-גן ותקבל עבור הופי



### חווה אלברשטיין

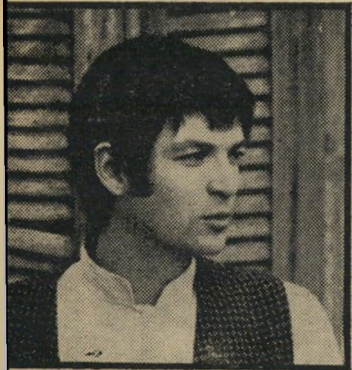
#### חשיר בהריון

מדי שנה זוכה אחת מחברות התקליטים בי מיכרו להוצאת תקליט הפסטיבל. אשתקד זכתה סי.בי.אס. — והתכרות המתחרות סי רבו לאפשר לאמנים שהיו חתומים איתן להופיע. השנה זכתה הד ארצי — וסי.בי.אס. אסרה על שמונה מזמריה להופיע.

★ ★ ★

### מרירות בפסטיבל השימחה

12 המבצעים שכן ישתתפו בפסטיבל: רבקה זוהר, אילנית, חוה אלברשטיין, — בתחילת הריונה — דליה עמיהוד, צילה דגן, יגאל בשן, הגשמים, ליאור ייני, שלי שייט המעפיל, צמד דרום, הפרברים ושלמה ארצי.



### אריק איינשטיין

#### סירב להופיע



### יפה ירקוני

#### סירבה להופיע



### הגשמים

#### יפיעו בפעם הראשונה בחרות

בין המחברים ששלחו את יצירותיהם פסטיבל נעדרו השנה מלחנינים כמו ג שמר, שלום חנוך או אלונה שוראל. וחבריהם אינם משתתפים בפסטיבל, כי דעתם הפרס בסך 1000 ליי לשיר הרא הוא מגוחך. לשם דוגמא בלבד, כל של נעמי שמר נמכר למבצעו בסכום 1500 ליי — והיא גם יכולה לבחור יהיה הזמר שיבצע את שירה.

באולם המהודר, במוצאי יום העצמ יהיה זה הקהל שיקבע אלו מהשירים בפרס. אבל בין הפזמונאים, המלחינים מבצעים בישראל שוררת מרירות כלפי שמרתש מאחורי הקלעים של הפסטי „זהו פסטיבל החנטריש!“ קבע אחד מן

## כסטיבל הזמר שייטוך בעוד שבוע יהיה אוסף מיקר'ש

## שירים וזמרים - אחרי שהגדולים סירבו להופיע